

Dušan Ludvik

OSTRICE

»Ostrice« sem poslal v to naše »sranje« dolgočasno,
imajo rezko moško štimo, a po svoje jasno,
ob njih spoznal sem zlo in čas – kako ta *hora ruit*,
samo še malo, pa bom v zadovoljstvo NJIM že *fuit*.

*

Danajci v čast bogovom žgali so izbrane ovne.
Nisem NJIH tip, čemu naj me zažgo za neke klovne?
Nič ni mi žal, sem zrel in plodne misli so svobodne,
s Sibilo našel bom svoj mir v usodi zemlje rodne!

*

Luč, razlita čez temo, to je že nekaj!
Brihtnež s pametjo: sezida si zavetje,
butec brez soli: zapravlil bo podjetje,
jaz pa svetjem: pred nikomer ne poklekaj.

*

Iz tropa žlahtnih konj še en arabec je izločen;
ni prav, če mevža si, še manj, če praveč si odločen,
hlapca ponižajo, veljaku dajo, da se vzdigne sam,
pa le NJIM do kolen – spodrežejo, kdor zraste jim prek ram.

*

Naš *srednji* vek je bil baje zaostal, neskladen, mračen!
Ni res: po duhu enoten je, v iskanju star in nov.
Sedanji je morilski, krut, strupen, presit in lačen,
duh ni več duh, le za sovraštvo najcenejša snov.